

PIERRE SEMARD

KESKUSTELU LENININ KANSSA PROFINTERNIN II KONGRESSIN AIKANA

Vuonna 1922, Punaisen ammattiyhdistysinternationalen II kongressin työn aikana, Lenin otti meidät, minun ja Monmousseau'n, vastaan työhuoneessaan Kremlissä keskustelukseen kanssamme vallankumousliikkeen tilasta Ranskassa, niistä ehdoista, jotka oli asetettu Saint Étiennessä pidetyssä (kesäkuu 1922) Unitaarisen työnkonfедераation kongressissa konfедераation liittymiseksi Punaiseen ammattiyhdistysinternationaleen, ja saadakseen tietää mielipiteemme Ranskan Kommunistisesta puolueesta.

Sen jälkeen kun olimme tiedustelleet Leniniltä hänen vointiaan ja kun hän oli vastannut, ettei hän ole vielä aivan toipunut, Lenin aloitti keskustelun kääntyen puoleeni:

— Semard, oletteko puolueenjäsen?

— Olen vuodesta 1916 lähtien, Zimmerwaldin ja Kienthalin konferenssien jälkeen, ne avasivat silmäni; ennen sitä olin erveläinen „villien” riveissä. He kieltäytyivät yhtymästä sosialistiseen puolueeseen, jota me pidimme puhtaasti parlamentaarisenä ja porvarillisena puolueena.

— Entä te, Monmousseau,— oletteko puolueenjäsen?

Monmousseau vastasi kieltävästi ja selitti, miten hän on vähitellen siirtynyt anarkismista kommunismiin; hän puhui miten hänen, vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen johtajan, joka on vielä kokonaan anarko-syndikalismin ja antiparlamentaraisuuden hengen läpitunkema, on vaikea liittyä Kommunistiseen puolueeseen, sillä se voi aiheuttaa sen, että hyvin monet työläiset, jotka olisivat suuresta merkityksestä ammattiyhdistysliikkeelle ja jotka voisi saada vedettyä mukaan kärsivällisellä työllä, osoittautuisivat olevan häntä ja Unitaarisen työnkonfедераation johtoa vastaan...

— Miksi te molemmat ajattelette samalla tavalla? — kysyi Lenin meiltä.

Monmousseau vastasi:

— Olemme molemmat Frossardia, asianajajia ja intellektuelleja vastaan, jotka eivät tiedä mitään työväenluokasta ja johtavat puoluetta.

Minä yhdyin häneen ja lisäsin:

— Me olemme aatevehjiä taistelussa reformismia, kavaltaja-johtajia vastaan, työväenluokan kasvattamisen ja johtamisen asiassa luokkataistelun kannalla; siihen sisältyy Unitaarisen työnkonfедераation Profinterniin yhtymisen merkitys, ja sen me pyrimme toteuttamaan.

— Puolue on yhä vieläkin sellaisten ihmisten johdettavana, mutta miten heidät voidaan karkottaa? Miten se on mahdollista, jos työläisaktivistit, sellaiset kuin te, Monmousseau, jäävät puolueen ulkopuolelle?

Monmousseau vastasi, ettei hänen liittymisensä puolueeseen saa olla individuaalista. Sen jälkeen kun me selitämme Ranskan työläisille, mikä Punainen ammattiyhdistysinternationale itse asiassa on, mitä on kommunismi, mitä se on saanut aikaan Venäjällä, hänen liittymistään tulee seuraamaan tuhansien valankumouksellisten työläisten, Unitaarisen työnkonfедераation jäsenten puolueeseen liittyminen.

— Mutta,— lisäsi Monmousseau,— on välttämättä tehtävä meille helpommaksi valistustyön suorittaminen, autettava meitä voittamaan anarko-syndikalistiset perinteet, poistettava säännöistä johtuvat vaikeudet.

— Mitä siinä tapauksessa tarvitaan, että te ja yhdessä teidän kanssanne parhaat työläiset ja ammattiyhdistysten jäsenet liittyisivät puolueeseen?

Monmousseau vastasi:

— Tarvitaan, että me voisimme avata Unitaarisen työnkonfедераation ovet laajoille työväenjoukoille, järjestää sen riveihin ne, jotka ovat vielä reformatorisen ja porvarillisen vaikutuksen alaisia. Mutta me olemme sitä mieltä, että elimellisen yhteyden tunnustaminen ammattiyhdistyksen ja puolueen välillä, Profinternin ja Kominternin välillä on este, joka pidättää ranskalaisia työläisiä, ja että se aiheuttaa suuria vaikeuksia yksinpä vallankumousmielistenkin ammattiyhdistyksen jäsenten keskuudessa, jotka ovat vielä anarkismin hengen vallassa. Me pyydämme teitä poistamaan X pykälän Punaiseen ammattiyhdistysinternationaleen liittymisen ehdoista, koska tämä pykälä edellyttää tuon elimellisen yhteyden.

— Semard, oletteko te samaa mieltä Monmousseau'n kanssa?

— Me molemmat olemme samaa mieltä tästä kysymyksestä; tämä on nykyhetken taktiikkakysymys; ja sen tarkoituksena on valloittaa puolellemme mahdollisimman paljon työläisiä, jotka me sitten voimme saada mukaan puolueen kanssa suoritettavaan

yhteistyöhön, mutta kuitenkin vain sillä ehdolla, että puolue tulee noudattamaan parempaa politiikkaa.

— Vakuutatteko te, että jos me poistamme tuon pykälän, niin työläiset ja ammattiyhdistysten aktiiviset, vallankumoukselliset jäsenet tulevat helpommin lähelle puoluetta ja myöntyvät sen politiikkaan?

Tuohon kysymykseen vastasimme myöntävästi.

— Kyllä me tietenkin voimme poistaa tuon pykälän, mutta teidän on otettava huomioon, että siihen suostuessaan Komintern tekee suuren poliittisen myönnytyksen. Se on ikäänkuin halkeama, jonka me lyömme Internationalen sääntöihin. Sellainen toimenpide voi olla vain aivan poikkeuksellinen Ranskan vallankumousliikkeeseen nähden. Se edellyttää vakavaa sitoumusta teidän puoleltanne, ja te vuorostanne otatte kannettavaksenne tavattoman suuren vastuun. Huolehtikaa siitä, ettei meidän milloinkaan tarvitsisi katua sitä.

— Te sanotte,— jatkoi Lenin,— että puolue on huono, te ette luota Frossardiin; mutta mitä te ehdotatte? Olisiko mahdollista, että vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen avulla voitaisiin perustaa todellinen kommunistinen puolue?

Minä vastasin:

— Liittämällä puolueeseen paljon työläisiä voidaan tietenkin valaa siihen terveempää vallankumouksellista verta, ja Unitaarisen työnkonfедераation tulee olla juuri sinä alkulähteenä, josta voitaisiin ammentaa voimia riistämättä Unitaariselta työnkonfедераatiolta joukkojärjestön luonnetta, järjestön, joka yhdistää kaikki työläiset suuntauseroavaisuuksiin katsomatta, kuuluivatpa he mihin puolueeseen tahansa. Todellisen kommunistisen puolueen perustamisella te ette tietenkään tarkoita olemassaolevan puolueen hävittämistä, vaan sen radikaalista uudelleenmuokkaamista saamalla siihen vallankumousmielisiä työväenjoukkoja, jotka ovat jo todistaneet olevansa taistelukykyisiä. Meidän tehtävämme on valmistella sitä. Jatkamalla entistä tarmokkaammin taistelua itse puolueen sisällä te joudutatte sen paremmaksi tulemistä ja annatte sille pikemmin todella kommunistisen suunnituksen.

Monmousseau sanoi, että hän jo osoitti ne syyt, jotka pakottavat häntä hidastelemaan puolueeseen liittymisessä.

Minä vakuutin olevani suostuvainen siihen, että on voimistettava työtä puolueessa ammattiyhdistystehtävistämme huolimatta.

— Te ilmoititte,— sanoi Lenin,— ettette luota Frossardiin. Entä onko esimerkiksi Jean Renaud teidän mielestänne kommunisti ja voisiko hänestä tulla kommunisti?

Minä vastasin:

— En tiedä Jean Renaud'in poliittista asennetta. Tiedän vain sen, että hän on kiinteässä yhteydessä talonpoikaikerroksiin,

joiden vaatimukset hän tuntee erinomaisesti ja osaa ilmaista niiden toivomukset. Siinä suhteessa hän on hyödyllinen puolueelle, ja siksi tulee käyttää häntä hyväksi.

— Teidän mielestänne hänet on noiden syiden vuoksi jätettävä puolueeseen?

Me vastasimme, että sellainen on mielipiteemme, mutta että puolue on puhdistettava sellaisista aineksista, jotka eivät ole samaa mielipidettä Kommunistisen Internationalen kanssa ja jotka eivät kaihda sanomasta sitä julki.

Siinä olikin pääasia keskustelustamme.

Sitten Lenin esitti vielä muutamia kysymyksiä, jotka koskivat Ranskan tilannetta ja työläisten aineellista asemaa. Hän johdatti mieleemme oleskelunsa Pariisissa ja sen, miten hän oli mielellään kuljeskellut esikaupungeissa ja ollut kanssakäymisessä joukkoihin.

Sen jälkeen hän kysyi meiltä, mitä olimme nähneet Venäjälle saavuttuamme ja mitä vaikutelmia olimme saaneet.

Koska vastauksissamme kuvastui koko meidän intomme, niin Lenin kiirehti hillitsemään sitä sanoen, että usko lopulliseen menestykseen on välttämätöntä, mutta että on tehtävä vielä paljon työtä, on työskenneltävä todellisten vallankumousmiesten tavoin, lujasti ja sitkeästi; että hän luottaa erikoisesti meihin ja Ranskan proletariaatin mainioon vallankumoushenkeen avun saamisessa neuvostoproletariaatille sen raskaassa, jättiläisvoimia kysyvässä työssä sosialismin rakentamiseksi.

Tähän päättyi keskustelumme, joka painui ainiaaksi lujasti mieleemme.

